

Безброй птици загиватъ по пътя, но все пакъ, следъ много трудъ, тревоги и опасности, повечето достигатъ до топлитѣ, благодатни страни, дето нѣма нашата студена зима, дето не ги заплашва гладъ. Но тамъ, на чужбина, нашитѣ птици не пѣятъ, не виятъ гнѣзда, а само се хранятъ. Тѣ търпеливо чакатъ да мине зимата, та напролѣтъ пакъ да тръгнатъ на таква дълго, трудно и опасно пътешествие, за да се върнатъ въ родната гора или въ полето, дето е била тѣхната люлка — родното гнѣздо.

К.

А. С. Пушкинъ¹⁾.

Птиче

Птиченцето трудъ не знае
Нито грижи, както ний,
Сѣ е весело, не хае,
Гняздото си лесно вий.

Нощемъ въ клонетѣ се сгуша,
Утромъ, слънце катъ изгрѣй,
То гласа на Бога слуша,
Трепне криле и запѣй.

Мине пролѣтъ разцвѣтяла,
Минатъ лѣтни марани,
Дойде есень, дъждъ и хала,
Падне снѣгъ по равнини.

Всѣки трѣпне и се свива;
Птиче прязъ-море лети,
Въ топли крайща си почива,
Доръ се пакъ запролѣти.

Прев. **Ив. Вазовъ.**

¹⁾ А. С. Пушкинъ е вай-великия руски поетъ.